

denken, is echter op andere plaatsen daar duidelijk van onderscheiden. Ook de weliswaar amper zichtbare maar beslist horizontale gelaagdheid pleit nog al tegen aeolische vorming. Bovendien ontbreekt elke aanduiding, door humus of oer, dat de bovenste fijnere een van de onderste grovere gescheiden afzetting zou zijn.

Schr. aarzelt dan ook niet, deze fijnere bovenste, evenals de grovere laag er onder, tot de sandr te rekenen. Oorzaak van het verschil tussen beide zal waarschijnlijk zijn, dat het onderste gedeelte werd aangevoerd tijdens het opnieuw voorwaarts dringen van het landijs, d.w.z. toen niet alleen veel van de oude bodem werd opgewoeld, maar tevens door vermaling nieuwe sandr werd geproduceerd. Het tweede, bovenste deel van deze sandr zal zijn aangevoerd, toen het landijs al weer tot stilstand was gekomen. Daar, waar overeenkomstige fijne zanden, grenzend aan sandr-terreinen als laagterras zijn gekarteerd, is het niet onmogelijk dat zij straks alsnog als tot het Riss behorend zullen worden gerekend. „Laagterras” zal dan evenals „Laagveen” op een bepaalde situatie, niet op een bepaalde formatie blijken te wijzen. Faber, waar hij de laagterrasvorming reeds tijdens de Eem-transgressie laat beginnen, deed reeds een stap in deze richting.

Mag schrijver de hier beschreven horizont in de belangstelling van alle amateurs aanbevelen? Is hij wellicht naar het noorden te vervolgen? Of representeert het windkeien-niveau van Sellingerbeetse, waarin eveneens aeolische en fluviaatiele vormen dooreen voorkomen, een tweede Riss-interstadium?

Groenekan, Juli 1948.

URANIUM IN UW STENENKAST

Het is niet zo algemeen bekend, dat uranium geen zeldzame mineraal is en overvloediger in de aardkorst voorkomt dan zilver, antimoon en kwikzilver tezamen.

Alle gesteenten bevatten een waarneembaar bedrag aan radioactieve elementen, d.w.z. meetbare hoeveelheden uranium- en thorium-mineralen.

Uw z.g. zure granieten bevatten 10 à 20 gram radioactieve elementen per ton, uw meer basische en donkere stukken als bazalt slechts 3 tot 8 gram per ton.

(V. d. L. — Naar „The Earth Science Digest”, Juni 1949)